

en Anden; det Samme gjælder de mindre Gartnerne; en Brøndgraver arbejder snart for egen Regning med leiede Jolk, snart hos Eieren som en saadan Arbeidsmand; dette gjælder ogsaa de smaa Haandværkere paa Landet, snart arbeide de paa egen Regning i Afford med tiltagne Hjælpere, snart for Daagløn o. s. v. Men herved fremkommer en Ordning, som vil være forstyrrende for Retsfølelsen. Naar man forlader det ovenfor fremhævede Princip, som kun passer i de store industrielle Virksomheder, vil det i det Hele taget være uundgaeligt, at man kommer til Resultater, som ere uforstaaelige for den funde Sands. Naar t. Ex. en Arbejder i en Andens Tjeneste kjører en Vogn og kommer til Skade, fordi Hestene løbe løbst, faaer han Erstatning; hvis en anden Arbejder møder Vognen, stopper Hestene og derved kommer til Skade, faaer han ingen Erstatning. Naar En, der er i en Andens Arbeide, ved Uforsigtighed kommer til at forarsage Udsvaade, og derved kommer til Skade, faar han Erstatning; hvis en Anden passerer forbi og kommer til Skade ved at ville slukke Ilden, faaer han ingen Erstatning. Om man end nok saa meget vil theoretisk kunne begrunde en saadan Ordning, vil den for de fleste fremtræde som en uforstaaelig Uretfærdighed, og der vil nødvendigvis blive reist Krav paa, at Alle, i alt Fald alle Ubemidlede, skulle have Erstatning. Vi maa derfor gjøre os det klart, at dette bliver den nødvendige Følge af Loven, og den

økonomiske Betydning heraf kan ikke overses. Heller ikke kunne de, der ere beredte til senere at gaa saa vidt, slaa sig til Ro med, at man foreløbig kan bevilge det Mindre, som Lovforslaget foreslaar, thi hvis dette, hvad jeg mener, strax fremtræder som en Uretfærdighed, gaar det naturligtvis ikke an først at vedtage det og siden at rette det. Jeg foreslaar derfor, at Lovforslagets Bestemmelser om Landbrug o. s. v. udgaa, og bemærker kun, at naar jeg har tiltraadt Lovforslagets Bestemmelser om den industrielle Virksomhed, er det kun med Forbehold, forsaavidt det ovenfor fremhævede Grundprincip ikke passer paa alt det Nævnte, men jeg har anset det for unyttigt at stille detaillerede Endringsforslag i saa Henseende.

Til § 1 har jeg stillet det Forslag, at „forsørgelsesberettiget“ skal udgaa. Naar Udgifterne nemlig betragtes som en Del af Produktionsomkostningerne, er det ligegyldigt, om Bedkommende er forsørgelsesberettiget her eller ikke. Det vilde jo endogaa være at sætte en Præmie paa at tage Udlændinge i Arbeide, da det jo er en Selvfølge, at naar de ingen Erstatning skulle have, skal der heller ingen Afgift svares til Forsikringsanstalten. Anderledes stiller det sig med Landbruget; thi her kan det meget vel forsvares, at der ikke skal lignedes nogen særlig Skat for paa den Maade at give Erstatning til Fremmede, men ogsaa herved viser det sig, at der er en væsentlig Forskjel paa Landbruget og de industrielle Virksomheder.

Dødsfald ved Ulykkestilfælde (ikke Selvmord) fra statistisk Bureau.

	Antal i 1885		Antal i 1886		Antal i 1887		Alle tre Aar 1885—87 i aarligt Gjennemsnit		Alle tre Aar 1885—87 aarlig pr. 1,000		
	Mf.	Kv.	Mf.	Kv.	Mf.	Kv.	Mf.	Kv.	Mf.	Kv.	Indi- vider.
Kjøbenhavn	30	8	26	6	16	5	24,0	6,3	0,18	0,04	0,11
Kjøbstæderne	65	18	60	9	74	8	66,3	11,7	0,44	0,07	0,26
Landdistrikterne	303	61	287	71	285	78	291,7	70,0	0,39	0,09	0,24
Rongeriget	398	87	373	86	375	91	382,0	88,0	0,37	0,08	0,23